

Íme, szétszóródás volt az életem

Nem nagyon van olyan, hogy boldogság,
oké, ne is, csak valami távoli, messze ettől itt. Nem lenni
a világban. Oszd be jól a napod.
Kezdd a munkát reggeli előtt az ágyban.
Nézz ki az ablakon néha.
Dolgozz, amíg nem sírsz anyád után, sétálni
felkelhetsz esetleg. Így gyorsan elmegy
az élet. Vagy imádkozz, kérd Máriát,
éjjel csikorgasd a fogad, lepattogzott a zománc,
a széle letört. Délután
öklödet a mutató- és középsőujj között harapd véresre, a széket
vágd a padlóhoz, az ikeás dohányzóasztalt verd szét
a saját fejedre. A fürdőszobaajtót
tépd ki tövestől, majd próbáld,
inkább fáradságtól, mint büntudattól elnehezülve, szerencsétlenül
visszaszerelni. Ne sírj,
sírnival nem tudsz húsz éve. Újra
imádkozz, nyugodj meg, igyál vizet,
vegyél mély levegőt, minden rendben, semmi
nem lesz rendben, mindegy, most jó, élvezd ki, amíg tart,
nézz ki az ablakon.
A szomszéd fa lombja ugrál a lámpafényben.

*Akadályok földje lettem magamnak is,
és bőséges veríték kemény talaja.*

És virágos tapéta alatt mese,
nagyanyám kövér és szuszog,
kilencvennégy. Te kutya-
fülű tatár. Fejemet a mellébe nyomom,
nyugodtabban lélegzem. Magyar népmeséket
olvas. Félbehagyja, kántál, Anyám tyúkjá. Így tanultuk,
mondja, belealszik, a szúnyogháló
sötétzöld. Nyugodtan
lélegzem. Még jó a létezés.

Brutálisan neveltem magamat.

A negyedik születésnapom után nem segíthetnek feneket törölni, a hetedik után nincs esti mese, nagyfiú vagyok. Számolom a napokat, amíg még van mese, a tükör elé állok az Akácfa lakótelepi lakásunkban a folyosón, és tudatom magammal, szóban vagy gondolatban tudatom a rövidre nyírt hajú fiúval szemben, hogy még két nap, egy, este öcsémnek mesélnek, nem vonhatom vissza, azóta esténként üres minden, rosszul alszom és magányosan.

Üdvözlégy Mária, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled.

Malasztot kegyelem helyett, pedig eredetileg nem ugyanazt jelenti, főleg öregasszonyok és neofiták mondanak. Kegyelem, reggel hat, túl hamar ébredtem a kicsit másnapos kiszáradástól, áldott vagy te az asszonyok között. A szorongás, mint helyi érzéstelenített húzása a szikének, tompa húzás, tompa nyomás, az állkapocs remeg, szorítottam álmomban, most és halálunk óráján, ámen. Remélem, sikerül visszaaludni. Ilyenkor inni kell egy pohár vizet.

A húszas éveimben pedig két-három évente pusztítottam el egy régi énemet. Kétévente elolvastam valamit, amit régen írtam, és hogy inkább a halál, mint ez az ember, muszáj valahogy. *Vak, tunya, undorító és tiszteletlen.*

Inkább újrakezdem ezt a gyerekkor-szöveget.
Az iskola előtt ülök egy padkán, kézen fogva gyerekek, valamit olvasok
az utóbbi száz év ifjúsági irodalmából, Verne
talán, a többiek nem tudnak olvasni. C az egyetlen gyerek, aki kövérebb,
mint én.

Az arcomba vágja a könyvet, te nagyon hülye,
kösd be a cipőmet, bekötöm a cipőjét, felpofoz, nem sírok,
később végtelen harag, aztán
huszonhét körül és azóta kábé semmi. A vékony fiúk húszkilósak,
a vékony

lányok tizenhat, én harminchárom, C negyvenöt,
sárgás kelés és var az arcán. Elmondta az anyjának,
hogy én mindig ilyen jámboran mosolygok, az anyja
azt mondta, nagyon hülye lehetek.

*Most pedig önmagát emészti a lelkem,
és megragadnak az ínség napjai.*

A túlélés most beosztott
örömök, csecsemő pihés fejéből
ömlő szag, kevés, jó minőségű alkohol,
a percek beosztása, huszonöt
perc munka, öt perc semmi, kinézek
az ablakon. Szomszéd ház,
aszfalt, autók. A kapu fölött a koszos zászló
úgy lebeg a szélben, mintha unatkozna.

■ **Székely Márton Áron** (1990) iranisztika szakos doktorandusz, szépirodalmi szövegei 2018 óta jelennek meg. Budapesten él, regényen dolgozik.